

derup sagde, om jeg vilde nævne en eneste Fordel ved denne Lov, saa skal jeg nævne, at det nu bliver Politiets Sag at forhindre alle den Slags Misbrug, og at selv om Forbudene blive noget sjældnere, ville de blive saa meget mere effektive. Efter denne Lov bliver der en virkelig Beskyttelse for Kysten og ikke i Virkeligheden en Opfordring til de private Lodsejere til at gøre sig Statens Ejendom saa nyttig, de kunne, til Skade for andre.

Til det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen) skal jeg bemærke, at det er et Spørgsmaal, som naturligvis Udvalget — det tør jeg vel nok sige paa den højtærede Formands (Svend Høgsbros) Vegne — vil tage op. Det har været fremme en Gang før i Udvalget, og det er jo temmelig vanskeligt. Hvad den tørre Strandbred angaar, er det klart, at man ikke kan forbyde Ejeren, at tage selv paa sin Strandbred, og saa give andre Lov til at sanke Sten, enten Fiskere eller andre. Men hvad Forstranden angaar, er det derimod muligt, at man kunde tage en Bestemmelse om, at selv hvor der var Forbud mod med Redskaber at borttage Grus, Sten, Sand o. s. v., skulde der dog ikke være Forbud imod, at Folk, som vadede i Vandet, kunde sanke Smaasten op. Det vil maaske blive vanskeligt at faa den Slags Bestemmelser ind i Loven, men umuligt er det dog vist ikke, og det vilde være meget ønskeligt, om der kunde gøres noget i den Retning. Jeg ønsker dog ikke at foregribe, hvad den ærede Formand for Udvalget her vil sige.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Jeg takker den sidste ærede Taler (J. Hage) meget for den udmærkede Bistand, han har ydet mig i mit Hverv som Ordfører ved de Bemærkninger, han nu kom med. Selv om jeg personlig kunde have sagt det samme, — hvad jeg dog ikke tror, jeg kunde i alt Fald ikke have gjort det med saa stor Vægt. Det ærede Medlem er jo nemlig selv Lodsejer, og det er jeg ikke, og derfor har man mere let Slag over for mig, naar man taler om, at Jordbrugets Interesser ødelægges eller skades, end man har over for det ærede Medlem, som vel er større Lodsejer end de fleste andre Medlemmer her i denne Sal, ogsaa dem, som under denne Forhandling have taget Ordet paa Jordbrugets Vegne. — Hvad i øvrigt angaar de Bemærkninger, som ere fremkomne mod Lovforslaget, tror jeg, den sidste ærede Taler har Ret i, at deres Mængde ikke staar i Forhold til deres Vægt, dette gælder navnlig de to ærede Talere her

ved Siden af Den højtærede Minister endte jo med at spørge, om jeg nu blev skuffet ved hans Udtalelser eller derved havde faaet bekræftet det Haab, jeg nærede om, at han vilde tage venligt paa Sagen. Det sidste er rigtigt, jeg har faaet mit Haab bekræftet. Ganske vist gjorde den højtærede Minister en Del Bemærkninger mod enkelte Punkter i Lovforslaget, men de ere ikke af større Betydning, end at jeg ikke et Øjeblik tvivler om, at vi nok vilde komme til Enighed om dem, og at Lovforslaget ikke vil komme til at strande derpaa. Jeg skal derfor ikke komme ind paa disse, efter min Mening underordnede Punkter; kun to Ting vil jeg nævne. Den ene er dette, at den højtærede Minister udtalte sig imod, at han skulde være Højesteret i disse Sager. Det gør mig ondt. Det havde jeg ikke ventet — det siger jeg ligefrem — fra den højtærede Ministers Side. Jeg vidste nok, at den højtærede Minister var imod, at *det hele* skulde lægges i hans Haand, og det er for saa vidt heller ikke noget nyt, som den samme Indvending kom frem under Forhandlingerne før Loven af 1862. Da havde man den samme Tanke fremme, men da afviste ogsaa den daværende Indenrigsminister, under hvem det den Gang sorterede, enhver Tanke om, at han skulde værne om Kysterne og selv tage Initiativet til at undersøge, kontrolere og afgøre disse Ting. Jeg vidste altsaa, at den højtærede Landbrugsminister vilde vægre sig derved, navnlig af Hensyn til de dermed forbundne Udgifter. Det var ikke Ulejligheden, han lagde saa megen Vægt paa, men Hensynet til Statskassen, som vi jo alle tillægge megen Vægt, idet det maatte nødvendig-gøre, at han fik en hel Stab af Embedsmænd til Raadighed, som med deres Diæter og Lønninger vilde blive en betydelig Byrde for Statskassen. Vi turde derfor heller ikke gaa saa vidt, skønt der kunde være meget, der talte for det rigtige i, ikke blot at gøre Ministeren til Højesteret, men til eneste Instans i dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem her ved Siden af (Bertelsen, Hjørring Amts 5te Valgkreds) var ogsaa inde paa, at saaledes maatte man konsekvent bære sig ad, hvis man vilde have Kysterne sikrede, det var ikke givet, at Lodsejerne vilde tage sig deraf, og saa maatte det ligge nær at lade Landbrugsministeren eller „det offentlige“, som det ærede Medlem udtrykte sig, tage Affære. Jeg har nu nævnt, at man har været inde derpaa, men at man af Hensyn til Udgifterne ikke har turdet gaa dertil. Jeg vil